

Vysokoškolská kvalifikační práce - magistři (diplomová práce)
posudek oponenta

Jméno a příjmení studenta, vč. titulů: BcA. Jakub Kliment

Název práce: Katedrála

Slovní hodnocení:

Když si dám polévku tak chci, aby byla horká. Netrpělivý spálený jazyk mi řekne, jestli je dobrá. Jiným způsobem to zjistit nejde. Stejně tak umělecké dílo, které pracuje s vizuálním sdělením je potřeba vidět na vlastní oči. Tento komfort jsem si v případě práce Jakuba Klimenta nedopřál. Sochu uvidím až v den obhajob, proto nebudu dnes krutým soudcem.

V textové části práce svižnou chůzí proplujeme úvodem, abychom do první kapitoly mohli vstoupit s jistotou. Autor nám do ruky vloží mapu, v níž jsou vyznačeny všechny významné body, kterými nás chce provést. Dokonce i pointa je odhalena již na první straně. A to tvrzením, že nechce text uměle uzavírat a nechává otevřený konec. To zní trochu alibisticky, ne? Taková práce by přece měla v závěru dospět k nějakému rozuzlení. Zamýšlím se, zpytuji svědomí a listuji v paměti. Kolikrát jsem sám při práci na soše došel k nějakému závěru? Ejhle, asi nikdy. Naopak v průběhu každé souvisejší práce na nějakém tématu se dost rychle začali prosvětlovat další a další cesty a možnosti kudy jít, k čemu přičichnout a co ochutnat. Těžko potom zavírat dveře. Pan Kliment však nečekaně dveřmi bouchnul v první kapitole. Předehřál mne intimním popíráním čitelné obrysové linky Medardem Rossem. Povzbudil notoricky známou dvojici slunečnickových zabijáků Christem a Jean Claude. No, a pak se nadechnul vrcholného dynamického baroka a vydechnul naprázdno. Škoda. Čekal jsem trochu šfavnatější sousto. Jak krásně by se vyjímal energicky šílící barokní drapérie vedla splíhlého Rossa. V půdě prohojené třicetiletou válkou, vzepjalo oči k nebi nespočet katolických kamenných světců v klerikách tak dlouhých, že by plátno z jedné stačilo pro ošacení jedné skromné protestantské rodiny. Proč v této době nevysvětlit název „Katedrála“? Nepopasovat se s tím náboženským podtextem?

Druhá kapitola je očekávaně výživná. Autor popisuje vlastní tvorbu, která předchází diplomové práci. A já se vracím k tomu, co předcházelo tomu, čím jsem dnes. K malému obtloustlému chlapečkovi, který je každé odpoledne součástí podivných rituálů. Obřadnému pálení pneumatik, nebo obětování zvířat. Když je toho člověk součástí, stojí to za to, ale přenositelné to, v původní formě, asi není. Nicméně mne těší, že se Jakub nebojí experimentu a hledá nové možnosti sdělení myšlenky. Taky mne těší, že jako bytostný sochař cítí, že jeho pravým jazykem je tvar. To dokazuje vývojem své práce.

V třetí kapitole pan Kuba stručně vysvětlí, proč sochu nazval Katedrála. Ať se snažím, jak se snažím, tak mi název připadá trochu zavádějící a zatěžující celou sochu. Se závěrem, jak už bylo avizováno na začátku, si pan kolega nelámá moc hlavu. Nevadí. Pro mě je podstatné, že sochař dělá sochu.

Praktická část práce mne nenudí. Jistě je docela vtipné natahovat jeřábem froté prostěradlo. Nyní se zdržuji dalšího hodnocení praktické části, neb musím jí okusit fyzicky.

Otázky k rozpravě: Budou při rozpravě.

Závěrečné hodnocení: Ano, je to krásné.

Návrh klasifikace: A

Posudek vypracoval: MgA. Jan Šnéberger

Datum: 3.5. 2016 v Ostravě

Podpis:

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized loop followed by a horizontal line extending to the right.